בנות כותים פרק רביעי נדה

או דילמא נוגעת היתה ולא סתרה אמר

רבא שלפום חורפא שבשתא נהי נמי דסתרה

כמה תסתור תסתור שבעה דיה כבועלה

תסתור יום אחד יואחר תמהר אמר רחמנא

מאחר אחר לכולן שלא תהא מומאה מפסקת

ביניהם וליטעמיך זב גופיה היכי סתר

למהרתו אמר רחמנא אשלא תהא מומאה 2⁴

מפסקת ביניהן אלא מאי אית לך למימר

שלא תהא מומאת זיבה מפסקת ביניהן הכא

נמי שלא תהא מומאת זיבה מפסקת ביניהן:

ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש וכו':

רב פפא איקלע לתואך אמר אי איכא צורבא

מרבגן הכא איזיל אקבל אפיה אמרה ליה

ההיא סבתא איכא הכא צורבא מרבנן ורב

שמואל שמיה ותני מתניתא יהא רעוא דתהוי

כוותיה אמר מדקמברכי לי בגוויה ש"מ

ירא שמים הוא אזל לגביה רמא ליה תורא

רמא ליה מתני' אהדדי תנן אין חייבין

עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהן

את התרומה מפני שמומאתה ספק אלמא

מספיקא לא שרפינן תרומה ורמינהי ביעל

ששה ספקות שורפין את התרומה על ספק

בגדי עם הארץ אמר רב פפא יהא רעוא

דלתאכיל האי תורא לשלמא הכא במאי

עסקינן בכותי חבר כותי חבר בועל גדה

משוית ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב

שימי בר אשי אמר ליה מאי מעמא לא

משנית ליה בכותי שמבל ועלה ודרם על

בגדי חבר ואזלו בגדי חבר ונגעו בתרומה

דאי משום מומאת עם הארץ הא מביל ליה ואִי משום בועל גדה ספק בעָל בקרוב

ספק לא בעל בקרוב ואם תמצי לומר בעל

בקרוב ספק השלימתו ירוק ספק לא

ל) ועירובין ל. ב"מ לו: ב"ב ט) [עירופין כ. כ (ו כו : כ כו: כו: קטו:], כ) [לקמן לו. סו: ע"ש סח:], ג) טהרות פ"ד מ"ה שבת טו:, ד) חגיגה יח: וש"נ], ה) וברכות כה. וש"נ נדרים ועיין נדרים עב.], (1) [מוספתא פ״ה ה״א], (2) [לעיל לא:], א) [חגיגה כג.], ע) עיין מהר״ם, י) צ״ל דלא גרסי המוס' בגמ' אלמא מספיקא לא שרפינן מרומה ירמינהו וכו׳ דמלשון זה חהדדי. מהר"מ, כ) [נ"נ מתני"], ל) [נ"ל בסנהדרין דף קד:], מ) [נ"ל מתני"], נ) עיין רש"ל, מ) [שייך לעיל

תורה אור השלם 1. וְאָם טְדְּרָה מְזּוֹּבְה וְסְפְּרָה לְּה שְׁבְעַת יְמִים וְאַחַר תִּטְהָר: ויקרא טו כח 1. וְכִי יְטְהַר תַּזְּב מְזּוֹבוֹ

קודם ד"ה שדרם:

יספר לו שבעת ימים רְּשָׁבֵּי רוֹ שִּבְּעֵינ יְבְּים בְשָׁרוֹ וְכָבֶּס בְּגָּדְיוֹ וְרָחַץ בְּשָׁרוֹ בְּמֵיִם חַיִּים וְטָהֵר:

גליון הש"ם

נ״ב:

מוסף רש"י

נוגעת היתה ולא סתרה שאם נגעה בשום טומאה אינה סותרת. דהא וספרה לה למים קותות, יהם וספרה מה כתיב והחיכה (קמון מב.). על ספק בגדי עם הארץ. על ספיקו של בגדי החרץ, דכולהו מספקא לן שמח ישבה עליהם אשתו נדה ווורח ישבה עניהם משמו לדה (שבת מד). בגדי עם הארץ מדרם. אב הטומאה לטמא אדם וכלים, כמדרם הזב שמטמא אדם וכלים, כדכמיב שמטמא אדם וכלים, כדכמיב וויקרא טו) ואיש אשר יגע (ויקרם טו) וחים חםר יגע במסכבו יכבס בגדיו (חגיגה יח:). לפררשין, לחוכלי חוליהן בטהרה (שם). אלא מהא ליכא למשמע מניביה. דודלי מתנימין לחו מיניה. דודסי ממנימין נחו כולה דוקא, אלא חדא מינייהו דוקא, או רישא או סיפא ומנא אידך אטו ההיא ולא ידעינן הי מינייהו דוקא דנגמר מיניה (שבת קכא.).

תום' הרא"ש (המשר)

טהרות דמוקי לה במטהר חמריו ופועליו לכך משום . חשד מגע דאיז אדם משמר גזרו עליה טומאת היסט משום דאין לך אדם מעביר חבית ממקום למקום. ומיהו במס׳ טהרות משמע דאפילו טומאת מדרס אין לו דתנן התם בפ"ז הגנבים שנכנסו לבית אין טמא אלא מקום רגלי הגנבים ומה הם מטמאין את האוכלין ואת יכלי חרס המוקפין צמיד פתיל ואם יש עמהם עובד בוכבים או אשוז זהכל טמא ומתוך שמעתי' נמי יש לדקדק דאין מדרס לעם הארץ מדאיצטריך ליה למיפרך מההיא דעל ספק . בגדי ע״ה תיקשי ליה מתני תון שמטמא משכב תחתון כעליון הא תחתונו של ע״ה כתחתונו של זב. אלא ודאי איוו מטמא מדרם ומה

שאין גוזרין על הצבור אלא א״כ רוב הצבור יכולין לעמוד בה ובמגעו ובצינורא שלו איפשר ליוהר אבל כמשבר ומשבח היוסט לא רצו להחמיר. והא דקאמר אי משום ע״ה הא קא טביל ליה היינו משום דאי לא טביל הוה מטמא במגע את מה שדרס עליו משום דאוקי לה בכותי ערום והאי דנקט ודרס ולא נקט ונגע משום דבעי 3) דלהוי בגדי חבר תחתונו של כותי דאיירי ביה מתני׳ שמטמאין ייה" משכב תחתון כעליון. וחימה ולוקמה בלא טבל וכגון שיש דבר מפסיק בין בגדי חדר לרגלו של כותי (פ"ל 3) כיון דמשום מגע הוא ולא משום מדרס דאי הוה משום מדרס אפילו יש דבר מפסיק הוא טמא) וי"ל דע"כ צריך לאוקמי בטבל כי היכי 7)

או משום נוגעת. ונוגע לא סותר: דיה לבועלה. זב המונה וראה קרי אינו סותר אלא יום אחד [זבים פ״א מ״ב]: תסתור יום אחד. אם כן לא הוו רלופין ורחמנא אמר ואחר תטהר אחר אחר לכולן כלומר זמן אחד לכולן שיהו רצופין טהרתן: לטהרתו אמר רחמנא. שבעת ימים לטהרתו משמע טהרה אחת שלא

תהא הפסקה ביניהם והיכי סתר קרי יום א' ולא הוו רצופין: אלא מאי אים לך למימר שלא סהא טומאם זיבה מפסקת ביניהן. שחם רוחה זוב סותר את כל מה שמנה אבל קרי לא הוה הפסקה: לחואך. מקום: רמה ליה סורה. רב שמוחל שחט שור לכבוד רב פפא: על ספק בגדי עם הארץ. כלומר על בגדי עם הארץ אם נגעו בה נשרפת משום שמא טמא היה והאי כותי נמי תיפוק ליה אם נגע משכבו בתרומה דתהא נשרפת משום דעם הארץ הוא והוה ליה בגדי עם הארץ: שבקיה. רב פפא לאושפיזיה משום דכספיה ואזל לגבי רב שימי: מחי טעמה לה חשני ליה. מתני׳ דתנן" אין שורפין על תחתונו של כותי את התרומה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר דהיינו במשכבו ונגע ההוא מדרס בתרומה: לא בעל בקרוב. כבר עברו ימי טומאתו וסלקא ליה טבילה: משום בגדי עם הארן מדרם לפרושים. כלומר כשם שמדרם מטמא אדם ובגדים כך בגדי עם הארץ מדרם לפרושים: סתמה מהי. לתנה המה דאמר נהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי אלו ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראלית הרי אלו כישראלית סתמא מאי: עד שיפרשו. אבל סתמא כישראלית מכלל דלת״ק סתמא ככותיות: והוריקו פניו. חרה לו שנטמאו בגדיו וקדם כהן גדול אצל חשתו של לדוקי לשוחלה חם השלימה לדם ירוק או לא: בקיאין אנו בהן. אני מכיר בנשי לדוקים ששכן היה להן: וחיפוק ליה. דאפילו עם הארן ישראל דאינו בועל נדה קי"לי לינורא

השלימתו והוי ספק ספיקא יואספק ספיקא דע"ה מטמאה כל זמן שהיא לחה: לא שרפיגן תרומה ותיפוק ליה משום בגדי עם הארץ יידאמר מר יבגדי עם הארץ מדרם לפרושין אמר ליה בכותי ערום: בות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי יוםי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן: גבו' איבעיא להו סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות הא םתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא סתמא ככותיות יאלא מהא ליכא למשמע מיניה ת"ש דתנן ר' יוםי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת"ק סבר םתמא ככותיות ש"מ תנו רבנן ימעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן הפרושים ומראות דם לחכמים אמר רבי יוםי בקיאין אנו בהן יוֹתְר מן הכל וֹהן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צגורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא

דכשפירש מן המדרס לא היה אלא ראשון כדאמרינן בח"כ 🌣 ואינו מטמא כלי והוה מצי למימר כשהטביל גם הבגדים או שלבש בגדי חבר: ם בועד נדה משוית דיה. ואיהו סבר שהוא חבר למילי דעלמא ובואת סבר לעשות בטוב וכן אביי דסמוך: ותיפור דיה משום צינורא דע"ה. דוקא לענין לינורא עשאוהו כוב שאפשר ליזהר ויכולין לעמוד בה אבל חומרא ימירא כגון משכב ומושב והיסט לא עשאוהו כוב דבשילהי הניחקין (גיטין סא:) פריך וליחוש שמא תסיטם אשתו נדה אבל להיסט דנפשיה לא איכפת לן ושמעתין נמי מוכח דאין לו טומאת מדרס דאי אית ליה לעיל דפריך על ו׳ ספיקות כו׳ למאי דחשיב כותי כע״ה הוה ליה לאקשויי מתני׳ גופה אמאי קתני מטמא משכב התחתון כעליון הא תחתונו של ע״ה הוי כתחתונו של זב אלא ודאי אין לו טומאת מדרס והא דמשני בכותי שטבל ועלה ודרס כו׳ דאי משום טומאת ע״ה הא טביל ליה היינו משום דאי

השיבו וכולהו אמוראי סברי פרק יולא דופן (לקמן דף מב.) דרואה הויא וסתרה אף לר"ש וכ"ש לרבנן והא דקאמר רבא לקמן (דף לה.) ואחר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אביי אומר שלא תהא זיבה מפסקת ביניהם משם אין להוכיח דרבא לא חזר בו דהתם איירי

בטומחת לידה שטמחה ז' ועושה משכב ומושב כמו נדה ולכך קאמר שלא תהא מפסקת אבל קרי דלא סותר אלא יום א' לא מפסיק:

שלמהרתו אמר רחמנא. ורכה סבר דלא משמע מלטהרתו שלא תהא טומאה מפסקת: ורמינהו על ו' ספקות שורפין את התרומה. משום

דכותי דמתני' ע"ה הוא קפריך מדמספקי׳ ליה בבועל נדה והא קתני דעל ספק בגדי עם הארץ שורפין י אבל פשיטא דאיכא ספקי טובא שאין שורפין עליהם את התרומה °כגון טומטום בלובן או באודם וכיולא בו ובמסקנא דאמר ספק בועל ברחוק ספק בועל בקרוב ואפילו בועל בקרוב שמא לא השלימתו לדם ירוק לא היה לריך לעשות ספק ספיקא כדפירשנו או שמא נראה להחמיר בזה כמו בספק בגדי ע"ה לכך משכח ביה ספק ספיקא ומכאן קשה על מה שפירש"י בפ"ק דשבת (דף טו:) על הך י (ברייתא) דעל ו' ספקות כו' על ספק מי רגלי אדם שכנגד מי רגלי בהמה ופירש דהשתא יש להסתפק שמא של בהמה הן ואפילו של אדם הן שמא של חבר הן והכא משמע דעל ספק ספיקא אין שורפין ומיהו אין להשוות גזירת חכמים דפעמים נראה להם להחמיר אפילו בספק ספיקא ור"ת פי' התם דכיון דהם כנגד מי רגלי בהמה ודאי דעובד כוכבים הם דישראל היה נפנה ללדדין כדאמר 0 בהניזקין (דף סד) וקשה דאפילו ודאי הם דישראל שורפין משום דשמא דע"ה הן כדשרפינן על ספק הרוקין הנמצאים בההיא מ) (ברייתא) ועוד דאטומאה דעובד כוכבים לא שרפינן תרומה כדאמר לקמן (דף לד.) עבדו רבנן היכרא דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים ונראה לפרש דלהכי נקט כנגד מי רגלי בהמה דאו ניכר שאינה של בהמה שאינן דומין לאוחן שכנגדן וליכא אלא ספיקא אחת אבל אם היה להסתפק בשל בהמה לא הוי שרפי דהוי ליה ספק ספיקא:

שדרם על בגדי חבר. והס נגעו בתרומה והא דלא אוקי כגון שנגע הכותי בתרומה משום דמתניתין לא איירי בהכי:

בבותי ערום. והא דלא אוקי כגון שדרם ברגלו יחף משום דאי היה לבוש בגדים שישבה עליהן אשתו נדה אע"ג דטבל הוי אב הטומאה כדאמר בת"כ והנושא את המדרק הרי הוא מטמא שנים ופוסל אחד לכך מוקי בערום

שה א א ושוכל יהוד של היא היא היא החיל החיל לו זב אלא ודאי אין לו טומאת מדרס והא דמשני בכותי של תפלוט וקי"ל כרבנן דאמרי שש עונות שלימות בעינן בשבת פרק ר' עקיבא: ודרם על בגדי חבר. מדלא נקט נגע משמע דאי לאו דטבל הוה מטמא מדרס כמו זב והא דאמרינן בפ' הניזקין שמא תשב עליהן אשתו נדה לא קאי אלא אבגדי פרושים מדרס לאוכלי תרומה אבל עם הארץ עצמו עושה מדרס בלא חשש אשתו וכן צינורא שלו טמאה כדאמרינן לקמן בשמעתין משום דעשאוהו לגמרי כזב ותימה אמאי אינו מטמא בהיסט נמי כזב. ובפ׳ הניזקין יי. מע שאינו מטמא בהיסט דקאמר התם גבי מוקף צמיד פתיל שמא הסיטתם אשתו נדה וקאמר נמי התם גבי חלה שבכפישה כשבא עם הארץ ליטול נוטל את שניהם אלמא שאינו מטמא אותה בהיסט וכן בפ״ב דע״ז ובפ׳ אין דורשין גבי היו חמריו ופועליו טעונין

א מיי פ״ה מהלי מטמאי משכב ומושב ה״ט טוש״ע יו״ד סי קצו סעיף ין: כב ב ג מיי פי״ג מהלי שאר אבות הטומאה הלכה יג: כג ד מיי פ״י מהלכות בג ד מיי פ״י מהלכות ים כל מושב בלכם

עין משפמ

תום' הרא"ש

להם אבל פשיטא שלא היו יושבות שבעה על דם יודק שרואות אחר דם אדום דדם אדום הוא ודאי טמא ודם ירוק מספקינן להו שאם יווק מטפקינן לזוו שאם היו יושבות ז' נמי על דם (אדום) ירוק ל) שאחר דם אדום לא היתה זאת תקנה להם שהיו טועות בין נדה לזיבה אלא שרואות דם אדום ומשלימתו לדם ירוק דלא מספקא להו בדם ירוק כלל אלא מחשבי ליה ירוק כלל אלא מחשבי ליה טמא כמו דם אדום: שבקיה לקרא דהוא דחיק ומוקי אנפשיה. דיחויא בעלמא אנפשיה. דיחויא בעלמא הוא דדייק רמי בר חמא לאוקומי לתיובתיה ולאו עיקר הוא ואיהו גופיה לא סביר להו הכי אלא דמקשה אנן נמי ניספריני׳ ולא היה יודע טעמו של התנא למה אינה סופרת יום שפוסקת אינה סופות יום שפוסקות בו ולקמן נמי בפ׳ בתרא אמרינן אטו רב ככותאי אמרה לשמעתיה דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ז׳ ומיהו ר' יוסי אית ליה הכי בפ׳ כיצד צולין דקאמר זבה תחלת היום עולה לה בסופה . לה בסופה א"כ כ"ש שסוף היום עולה לה בתחלתה ק"ו מנדה שאין תחלת היום עולה לה בסופה סוף היום עולה לה בתחלתה כ"ש זבה כיון שתחלת היום עולה לה בסופה שסוף היום עולה בתחלתה: פולמת שכבת זרע מהו שתסתור בזיבה. פרש"י ששימשה באיסור דפולטת לאחר ג' ימים אינה טמאה משום שכבר מסרחת ומשכחת לה נמי לרבנן . ראמרי שש עונות שלימור האמוי שש צונות שלימות בעי כגון ששמשה ביום א' וראתה אח"כ וכן נמי ביום ב' וביום ג' ופלטה ביום ד' קודם שעברו על י וה שש עונות או א״נ יה שש עונות או א כ כגון שספרה ז' נקיים וביום הז' טבלה וטהור' כדאמר לקמן אחר מעשה תטהר אלא שאמרו חכמים אסור אלא שאמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק: ולימעמיך זב גופיה היכי סתר. נראה שדברי רבא נדחו כי אין להשיב על זה הלכך יש להחמיר בפולטת כיון דלא איפשיטא הרבועי נווסרת נוו אחד הבעיא וסותרת יום אחד האימור רואה הויא וכן לקמן בפ' יוצא דופן סברי כולהו אמוראי דרואה הויא ואפילו לרבי שמעון ולרבנן . פשיטא להו דרואה הויא ווראה דררא גופיה הדר ונראה דרבא גופיה הדר ביה כיון שהקשו על דבריו ולא מצא תשובה ואע"ג. דלקמן בפירקין גבי ימי לידה דקאמר רבא אינה סותרת ועולה ודייק לה מדתניא ואחר תטהר שלא מרוניא ואחר תטחה שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן ואם אינה עולה איפסיק ליה לידה משמע דלית ליה שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן איכא למימר דטומאת לידה חשיב ליה כעין זיבה משום דמטמאה ו' ימים אבל מטומאת קרי אפשר שחזר בו הלכך צריכה כל אשה ליזהר שלא תחיל ימי ליבונה עד יום שמא לא תוכל לזהר שלא